

Viskas prasidėjo beiėškant pradingusios mūsų skraidančios lėkštės.

– GAUDYK! – šūktelėjo Jokūbėlis, lėkštei nuskriejus man virš galvos ir dingus už ąžuolo mūsų sodo gale.

Ak, ne! Nė kiek nenoriu prarasti dar daugiau žaisliukų. Vargu ar man bepavyks rasti šokdynę ar lėlių namelį, o Jokūbėlis bjauriai nusiteikęs nuo tada, kai pradingo jo policijos mašinytė.

Apibėgu rožių kerą, nušuoliuoju pro mamytės pomidorus ir imu ieškoti skraidančios lėkštės.

Štai tada ir atrandu skylę.

Ji pridengta šakomis, tarsi kažkas mėgin-
tų išlaikyti ją paslapyje. Tai tikrai didelė skylė
žemėje, pakankamai plati, kad joje tilptų lokys,
ateivis ar dvidešimt trys mano minkšti žaisliu-
kai. (Nors niekada neneščiau jų į lauką, kur jie
išsipurvintų kailiukus.)

Mūsų skraidanti lėkštė guli visai šalia skylės.

– Radai? – sušnopusia broliukas, staiga išdygęs šalia. Jis kalba apie skraidančią lėkštę, bet aš parodau jam savo atradimą.

Jokūbėlis išsprogina akis.

– Kišk ten ranką, – ragina mane broliukas.

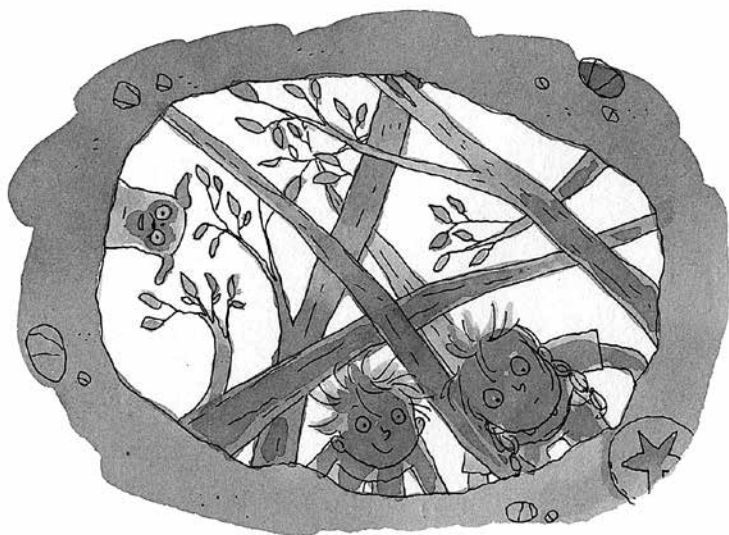
Trupuņi būgštāju, gal ten slepiasi koks padaras. Todēl pirma ģmetu akmenukā ir, atrodo, jis nukanka iř tikrujū ilgā keliā!

Nuryju seiles...

– Tai ne šiaip skylē. Tai tunelis!

– **Slaptas tunelis!** – žiopteli Jokūbēlis.

Kur jis eina? Gal veda po gyvatvore ar ģ zemēs vidurģ... Bežiūrint ģ tamsā, man ima pašēlusiai plakti širdis.

– Lažinuosi, kad tunelis baigiasi Ozo šalyje! – sušunka broliukas.

Kartą tėtis darbo reikalais buvo nuvykęs į Australiją. Jis vadino ją Ozo šalimi ir Jokūbėlio gaublyje parodė, kur ji yra, – ogi visai kitoje pasaulio pusėje! Todėl netikiu, kad mūsų tunelis būtų toks ilgas.

Mudu taip giliai susimąstę apie tunelio paslaptį, kad išsigąstame išgirdę mamytės balsą, kviečiantį mus vidun.

– Gal verčiau niekam apie tai neprasitarkime, – įspėju savo mažąjį broliuką, kuriam labai prastai sekasi saugoti paslaptis. Kartą jis išdavė *pats save*, pasakydamas, kad iš tėvelio kompiuterio kroviklio pasidarė šuns pasaitėlį. Aš tai tikrai niekam nieko nesakysiu.

Šiandien mamytės ir tėvelio „sukaktis“ – tai reiškia, kad jie jau ilgai myli vienas kitą. Tėveliai dažnai bučiuojasi į lūpas (kaip bjauru), todėl laukiu

nesulaukiu, kada jie išvažiuos. Be to, tai reiškia, kad šią popietę ateis mūsų nuostabioji auklė!

Ar pasakojau jums apie Mardžę?

Ji nėra nuobodi, paprasta suaugusioji. Mardžė turi šokantį šešką, vardu Ferdinandas, o pirmą kartą susitikus, ji vaišino mus šokolado sriuba! Jei kas ir gali padėti sužinoti, kur veda tunelis, tai tik Mardžė!

DZIN DZILIN

Tai durų skambutis. Mudu su Jokūbėliu tekiniam lekiame vidun.

Atlapojusi laukujes duris pirmiausia išvysiu dvi ilgas, siauras slides. Tada mano akys nukrypsta į Mardžę, dėvinčią rožinį slidininko kostiumą, apsauginius akinius ir šalną!

Mamytė prieina prie durų, ji irgi nustemba.

– Mardže, atėjote gerai pasiruošusi! – sako ji.

– Rengiuosi karališkosioms slidinėjimo varžyboms! – aiškina Mardžė mamytei.

Ar jau sakiau, kad mūsų auklė priklauso karališkajai šeimai? Be to, ji tokio žemo ūgio, kad gali dirstelėti į pašto dėžutę nė nepasilenkusi.

Matyti, jog mamytė nesumoja, ką atsakyti, bet Jokūbėlis jau nugvelbė Mardžės slidinėjimo akinius ir apsimeta, kad mėtė į mane sniego gniūžtes.

– Žinoma, sniego nėra, bet vis tiek tai gera mankšta, – sako Mardžė ir apkabina mus.

– Grįšime vėlai, – praneša auklei mamytė. – Ant šaldytuvo palikau jums sąrašą, bet svarbiausia, kad Jokūbėlis nutartų, apie ką nori kalbėti savo grupėje, kai vėl prasidės mokslo metai. Jam reikia papasakoti apie nuotykių, kurių patyrė per atostogas.

– NEKENČIU vasaros užduočių! – verkš-
lena Jokūbėlis. Jis paima vieną Mardžės slidę ir
duria ja mamytei tarsi kardu.

Tėvelis išgelbsti mamytę ir ima sukti ratu. Jie
juokiasi ir vėl bučiuojasi.

FUI!

– Vadovauja Mardžė! – primena tėvelis,
čiupdamas automobilio raktelius. Vieni kitiems
mojame, kol tėveliai išeina pro duris.

Mamytės ir tėvelio nebėra, tad galime imtis
svarbių reikalų. Papasakojame Mardžei apie slap-
tą tunelį. Auklės akyse sužimba pasididžiavimas.

– Puikiai padirbėjote, nuotykių ieškotojai!
Kartą, kai būdama maža tyrinėjau rūmus, apti-
kau paslaptinius laiptus...

– Kur jie vedė? – klausiu.